

съ фесъ на главата, съ броеници въ ржка, отишли при гръцкия владика въ митрополията, та му казали:

— Слушай, дѣдо владико! Досега ние сме били прости, неуки, неграмотни. Вие гърцитѣ сте се възползували, като приятели на турцитѣ, та сте заграбили църквитѣ, манастиритѣ, приходитѣ, заели сте службитѣ, учите децата ни по гръцки, давате

Българинъ борець — Неофитъ Бозвели.

ни гръцки книги и ни карате да се наричаме гърци. Но вие знаете, че по селата, въ полетата и по колибитѣ живѣе многоброенъ работливъ и способенъ народъ. Ние сме негови синове. Тоя народъ не желае да се нарича гръцки. Той съ труда си храни царщината и бейоветѣ, той си има старо и гордо име „българи“. Този народъ иска да има български църкви, да има български книги и българско училище, да чете и пише по български.

— Не, изкрясква гръцкия владика. Вие сте прости, дебелоглави овчари; вие не сте българи, а